

Paní Jana Mourková si neuměla nijak vysvětlit, proč mají všechny čtyři její děti křídla.

„Možná byl jejich otec jaksi přelétavý,“ utrousil jeden soused, když se plížil kolem kontejneru na odpadky, a protivně se zasmál.

„Možná mají křídla proto, že než se narodily, zdál se mi sen, že bych z téhle čtvrti ráda pláchla,“ odvětila paní Jana Mourková. „Elvíro, máš špinavý obličej, umyj si ho. Rudolfe, přestaň bít Matěje. Žofie, když předeš, měla bys přivřít oči a tlapat po mně předními tlapkami – ano, tak. Jak vám dnes chutná mléko, děti?“

„Je moc dobré, maminko, děkujeme,“ odpověděly spokojeně. Byly to rozkošné děti, dobře

2

Elvíra, Rudolf, Matěj a Žofie letěli dál a neviděli pod sebou nic než kilometry a kilometry střech a ulic velikého města.

Najednou se k nim přihnal jakýsi holub. Letěl vedle nich a malým, kulatým, červeným očkem po nich nejistě pokukoval. „Co vy jste to vlastně za ptáky?“ zeptal se nakonec.

„Holubi stěhovaví,“ odpověděl Matěj pohotově. Žofie vymňoukla smíchy.

Holub ve vzduchu nadskočil, zadíval se na ni a pak se otočil a prudce vyrazil velikým, rychlým obloukem pryč.

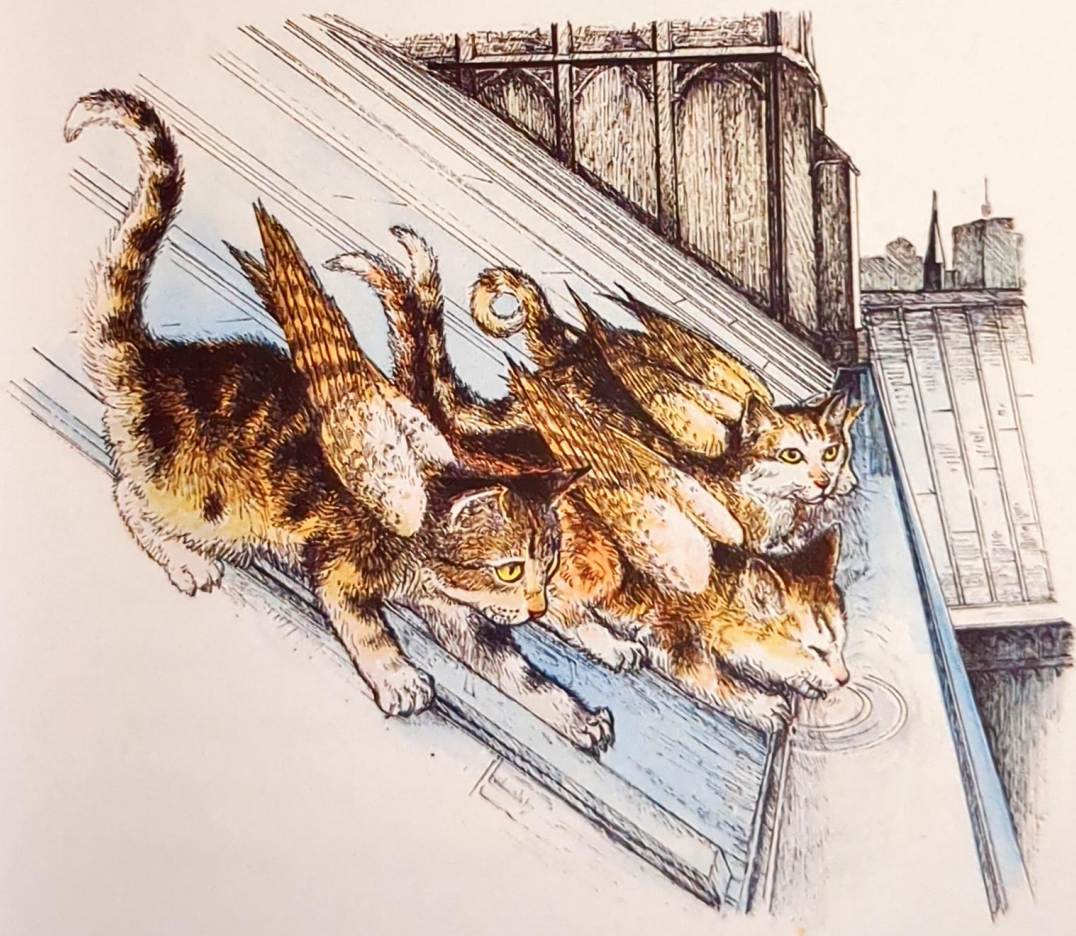
„Kéž bych uměl takhle létat,“ poznamenal Rudolf.

„Holubi moc chytrí nejsou,“ zamumlal Matěj.

„Ale už mě bolí křídla,“ pokračoval Rudolf
a Elvíra přitakala: „Mě taky. Pojdme někde při-
stát a odpočinout si.“

Malá Žofie už se snášela ke kostelní věži.

Přidrželi se výstupků v krytině střechy a pili
vodu z okapu.

chumlu prospali. Potom, když už padala noc a oni měli veliký hlad (protože při ničem vám tolik nevyhládne jako při létání), se probudili a letěli dál.

Slunce zapadlo. Ve městě se rozsvítila světla, dlouhé šňůry a řetízky světel pod nimi, táhnoucí se z města do temnot. A právě do těch temnot letěli a nakonec, když už všude kolem nich a pod nimi byla jenom tma (až na jedno světýlko, které blikalo za kopcem), se pomalu snesli shůry a přistáli na zemi.

Byla to hebká zem – zvláštní zem! Jediná zem, kterou dosud poznali, byla dlažba, asfalt a beton. Zato tohle pro ně byly samé novinky – prach, hlína, suché listí, tráva, větvičky, houby, červi. Všechno to mimořádně zajímavě vonělo. Poblíž bublal potůček. Uslyšeli jeho píseň a přišli se z něho napít, neboť měli velikou žízeň. Když se napili, Rudolf zůstal přikrčený na břehu, čumák skoro ve vodě, oči upřené pod hladinu.

„Co to v té vodě je?“ zašeptal.

Ostatní přišli k němu a zadívali se tam taky. Jen tak tak ve světle hvězd rozeznali, jak se ve vodě cosi hýbe, jakýsi stříbřitý záblesk a třpyt. Rudolfova tlapka prudce vystřelila...

„Myslím, že je to večeře,“ řekl.

Po večeři se pod jedním keřem přitiskli

k sobě, schoulili se do klubíčka a usnuli. Avšak nejprve Elvíra, potom Rudolf, potom Matěj a nakonec i malá Žofie postupně zvedli hlavu, otevřeli oko, chvíli naslouchali, byli ve střehu. Věděli, že dorazili na mnohem lepší místo, než byla jejich ulička, ale věděli také, že všude číhá nějaké nebezpečí, ať už jste ryba, kočka, nebo dokonce kočka s křídly.

Dva mladí mývalové na vedlejším stromě se začali prát a sprostě si nadávat. Ostatní mývalové se všichni přidali a byla z toho spousta vřískání, škrábání a urážek.

„Tohle zní jako v naší staré uličce,“ poznamenal Matěj.

„Pamatujete na Boty?“ zeptala se ospale Žofie. Vypadala docela baculatě, možná proto, že byla tak malá. Zato její sestra a bratři mezitím zhubli a působili dost zuboženě.

„Ano,“ řekl Matěj. „Jedny Boty mě jednou pronásledovaly.“

„Pamatujete na Ruce?“ zeptal se Rudolf.

„Ano,“ řekla Elvíra. „Jedny Ruce mě jednou zvedly. Když jsem byla ještě kotě.“

„A co ti dělaly, ty Ruce?“ zeptala se Žofie.

„Mačkaly mě. Bolelo to. A to, čemu ty Ruce patřily, volalo: ‚Křídla! Křídla! Ona má křídla!‘ Tohle to pořád volalo, takovým hloupým hlasem. A mačkalo mě to.“

„Cos udělala?“

„Kousla jsem to,“ pravila Elvíra s jistou pýchou. „Kousla jsem to a ono mě to pustilo a já utíkala zpátky k mamince pod kontejner. Tehdy jsem ještě neuměla létat.“

„Já to dneska viděla,“ řekla Žofie.

„Co? Nějakou Ruku? Botu?“ zeptala se Elvíra.

„Lidské zboření?“ zeptal se Matěj.

„Lidské stvoření?“ zeptal se Rudolf.

„Ano,“ řekla Žofie. „Taky mě vidělo.“

„Honilo tě?“

„Kopalo tě?“

„Házelo po tobě něco?“

„Ne, jenom stálo a dívalo se, jak letím. A mělo najednou kulaté, veliké oči, jako máme my.“

„Maminka vždycky říkala,“ podotkla Elvíra zamyšleně, „že když najdeš ty správné Ruce, už nikdy nebudeš muset lovit. Ale jestli najdeš ty nesprávné, bude to horší než psi, tak to říkala.“

„Já myslím, že tohle jsou ty správné,“ prohlásila Žofie.